

10 Μαρτίου 2016

Οικονομικά μεγέθη και Ιδιοκατοίκηση (Ιωάννης Λίλης, Λέκτορας Πατριαρχικής Ανωτάτης Εκκλησιαστικής Ακαδημίας Κρήτης)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/21TIPzc>]

Σε αυτή την πραγματικότητα μόλις ξέσπασε η οικονομική κρίση, η οικονομία της ελληνικής κοινωνίας ήταν η πρώτη των ευρωπαϊκών χωρών που έπεσε και βρέθηκε σε δεινή κρίση, ενώ κατείχε το πιο ισχυρό νόμισμα, το ευρώ. Αυτό έγινε γιατί η ελληνική κοινωνία δεν είχε την κατάλληλη παιδεία που απαιτούνταν για να διαχειριστεί ένα τόσο υψηλό νόμισμα. Πράγματι το είχε υιοθετήσει ουσιαστικά ως συνάλλαγμα. Μέσα σε μία μέρα, αρχές του 2002, από την δραχμή, ένα επαρχιωτικό νόμισμα με πάρα πολλές διαιρέσεις, βρέθηκε στο πιο ισχυρό νόμισμα του κόσμου, ωσάν να είχε κάνει συνάλλαγμα, όπως έκανε μέχρι τότε με το δολάριο. Η

στηκε πολύ
στηκαν οι
λληνες.

H

παρακολούθηση της σειράς με την οποία έπεσαν οι ευρωπαϊκές οικονομίες (Ελλάδα, Ιρλανδία, Πορτογαλία,) φανερώνει ποια είναι η περισσότερο αδύναμη οικονομία, ώστε να φτάσουμε διαδοχικά στην πιο ισχυρή. Επίσης ένα πολύ λυπηρό σημείο είναι ότι μόνο στην Ελλάδα χρεωκόπησε το ίδιο το κράτος. Σε όλες τις άλλες χώρες, συμπεριλαμβανομένης και της Κύπρου, χρεωκόπησαν μόνο οι τραπεζές. Είναι πολύ πιο προσβλητικό να χρεωκοπήσει το κράτος, γιατί το κράτος είναι η πιο πρακτική έκφραση του ίδιου του λαού. Οι τράπεζες είναι κάτι διαφορετικό, πέρα από το γεγονός ότι χρεωκοπία του κράτους σημαίνει εκ των πραγμάτων χρεωκοπία και των τραπεζών.

Μέσα σε αυτό το κλίμα πρέπει να προβούμε και σε μία άλλη διαπίστωση. Το μεγαλύτερο μέρος των Γερμανών πολιτών δεν κατέχει δικό του σπίτι, αλλά η πλειοψηφία των Γερμανών νοικιάζει το σπίτι, στο οποίο κατοικεί. Μόνο οι πολύ πλούσιοι Γερμανοί αγοράζουν δικό τους σπίτι. Το ίδιο συμβαίνει και στην Ελβετία και στη Σουηδία. Στην Ελβετία δε, τα τελευταία πέντε χρόνια, ελάχιστοι είναι εκείνοι που αγοράζουν το σπίτι τους. Επιπλέον παρατηρούμε ότι στη Σουηδία οι υψηλόμισθοι υπάλληλοι του κράτους το 70% του μισθού τους το επιστρέφουν στο κράτος με τη μορφή ποικίλων φόρων. Η απουσία ιδιοκατοίκησης και η βαριά φορολογία των υψηλόμισθων θα πρέπει να προσεχθούν ιδιαίτερα από τους σημερινούς Έλληνες πολίτες.

Ο Γερμανός πολίτης δεν επιδιώκει να αγοράσει δικό του σπίτι, έτσι ώστε να τυγχάνει ελαφράς φορολογίας και να εμφανίζεται στο κράτος χωρίς ιδιοκτησία. Η νοοτροπία του αυτή απορρέει από την διαφορετική αντίληψη που έχει για την γερμανική κοινωνία από αυτή που έχει ο Έλληνας για την ελληνική. Ο Γερμανός, όπως και ο Σουηδός, πιστεύουν πως όλο το κράτος, στο οποίο κατοικούν, είναι μια κοινότητα. Αντιθέτως ο Έλληνας δεν νιώθει το ελληνικό κράτος ως δική του κοινότητα και γι' αυτό πιστεύει πως η ιδιοκατοίκηση του εξασφαλίζει μια ασφάλεια. Δεν είναι τυχαίο ότι παράλληλα στην ελληνική κοινωνία παρουσιάζονται έντονα φαινόμενα φοροδιαφυγής. Κάτι που είναι αδιανόητο, ή τουλάχιστον τρομερά μειωμένο, στις ανεπτυγμένες ευρωπαϊκές χώρες. Δεν μπορεί κανείς να αρνηθεί πως η έντονη παρουσία φοροδιαφυγής σε μία χώρα δεν σημαίνει τίποτα άλλο από την παντελή έλλειψη της έννοιας του κράτους ως κοινότητας. Όμως είναι αδιανόητο και όλοι οι Έλληνες να έχουν τη δυνατότητα να αγοράσουν δικό τους σπίτι.

Όταν ξέσπασε η οικονομική κρίση η απορία αυτή λύθηκε αμέσως, καθώς διαπιστώθηκε πως η συντριπτική πλειοψηφία των Ελλήνων είχε αγοράσει δικό της σπίτι, αλλά με δάνειο. Το τραγικό είναι πως οι Έλληνες πολίτες, ακριβώς επειδή είχαν πολύ ανεπτυγμένη την ιδιοκατοίκηση, θεωρήθηκαν ιδιαίτερα πλούσιοι και

φορολογήθηκαν αγρίως για την μόνιμη κατοικία τους (είναι αλήθεια πως μόνο η Ελλάδα εμφανίζει τόσο υψηλό δείκτη ιδιοκατοίκησης). Αν η πλειοψηφία των Ελλήνων νοίκιαζε το σπίτι που κατοικούσε, όπως συμβαίνει στους πραγματικά πλούσιους λαούς της Ευρώπης, τότε οι Έλληνες πολίτες θα είχαν αποφύγει αυτόν τον σκόπελο της άγριας φορολογίας.

Το μοιραίο, που συνέβη στην περίπτωση των Ελλήνων, ήταν ότι αγόρασαν δικό τους σπίτι με δάνειο και επομένως η ιδιοκατοίκησή τους δεν ήταν ακριβής. Γι' αυτό το λόγο βρέθηκαν την ίδια ώρα να πληρώνουν το δάνειο του σπιτιού στην τράπεζα και να είναι υποχρεωμένοι ταυτοχρόνως να υποβάλλουν και άγρια διπλή και τριπλή φορολογία. Είναι φανερό δείγμα μιας κοινωνίας, η οποία δεν παράγει. Όλες οι αυτοκρατορίες του παρελθόντος (αναφερόμαστε σ' αυτές καθώς τότε δεν υπήρχαν τα σημερινά εθνικά κράτη) λίγο πριν πέσουν ως μόνη πηγή κρατικών εσόδων είχαν τον φόρο ακινήτων και τα τελωνεία, εφόσον δεν παρήγαγαν. Ο Κάρολος Ντυλ μας πληροφορεί πως τον 14^ο αιώνα «η καταστροφή της βυζαντινής οικονομίας ήταν αναπόφευκτη. Οι κύριες πηγές εσόδων της αυτοκρατορίας ήταν ο φόρος ακινήτων και τα τελωνεία. Παρά τις απαιτήσεις του δημοσίου ταμείου, ο φόρος εισπραττόταν με δυσκολία και απέφερε ανεπαρκείς πόρους στο δημόσιο ταμείο»[5], για να συμπληρώσει αμέσως παρακάτω πως : «στα μέσα του 14^{ου} αιώνα, ο αυτοκράτορας Ιωάννης Κατακουζηνός δηλώνει : "Δεν υπάρχουν πια χρήματα. Τα αποθέματα έχουν ξοδευτεί, τα αυτοκρατορικά κοσμήματα έχουν πουληθεί, και οι φόροι δεν εισπράττονται πια. Η χώρα έχει καταστραφεί εντελώς"».[6]

[Συνεχίζεται]

[5] Diel (2010) 269.

[6] Diel (2010) 269.